

Arrest

nr. 113 269 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. TORFS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.(...) M.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Kabul. U verklaart 23 jaar oud te zijn en te zijn geboren in het jaar 1990 in wijk 3 in Kabul stad. Buiten een verblijf van 6-7 jaar in Peshawar in Pakistan, tijdens het talibanregime in Afghanistan, woonde u steeds in Kabul stad. Uw ouders en broers en zussen verblijven op dit moment in wijk 6 van Kabul stad. U bent niet gehuwd, maar u heeft een relatie met de 19-jarige F.(...) R.(...) (OV nr. X en CGVS nr. 12/22019), die u hier vergezelt in België. Jullie hebben samen een dochtertje S.(...) J.(...) (OV nr. X) dat na jullie aankomst hier in België geboren werd op 29 januari 2013.

U en uw vriendin hebben Afghanistan verlaten omwille van problemen met haar familie. Haar vader ging niet akkoord met jullie relatie en het huwelijksaanzoek van uw familie voor de hand van zijn dochter. Jullie vrezden binnen deze context voor jullie leven.

Ongeveer 3 maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan leerde u uw huidige vriendin kennen. U zag haar voor het eerst toen zij op een donderdag ochtend samen met haar moeder buitenkwam uit de publieke baden in Pul-e Sargh in de 3e wijk van Kabul stad. U volgde hen met uw auto om te weten waar zij woonde. Sinds die dag ging u elke donderdag ochtend vroeg naar de baden om haar te zien, want u wilde haar graag ontmoeten. Op een dag schreef u zo uw telefoonnummer op een papiertje en u gooide het naar haar toen zij buitenkwam uit het publieke badhuis. Een 3-4 tal dagen later gaf zij u een gemiste oproep en u belde haar terug. Jullie groetten elkaar aan de telefoon en spraken heel kort met elkaar. Vanaf dat moment belden jullie elkaar regelmatig. U belde haar steeds op de mobiele telefoon van haar moeder nadat zij u een gemiste oproep gaf. U hebt haar nooit echt in persoon ontmoet, jullie spraken steeds met elkaar via de telefoon. U wilde graag met haar trouwen en u stuurde uw moeder samen met uw zus naar het huis van F.(...) om haar hand te vragen aan haar familie. Haar vader weigerde het aanzoek echter, tot drie keer toe, en hij beledigde en bedreigde uw moeder zelfs de derde keer. Hij was tegen jullie relatie en hij aanvaardde niet dat zijn dochter met u zou trouwen. Op aanraden van de moeder van uw vriendin, die ook wilde wegvlugten van haar gewelddadige man, besloten jullie het land te verlaten. U ging naar het huis van uw vriendin en zij gaf u haar juwelen en die van haar moeder om te verkopen voor voldoende geld voor de reis. Dat moment was de eerste keer dat u uw vriendin echt in persoon ontmoette en persoonlijk met haar sprak. U verkocht uw auto en de juwelen en u contacteerde een vriend die een smokkelaar kende. 10-15 dagen later verlieten jullie het land.

Jullie ontvluchtten Afghanistan in het voorjaar van 2012. Jullie kwamen in België aan op 20 november 2012 en vroegen de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrezden jullie vervolging vanwege de vader van uw vriendin omwille van jullie relatie. Jullie vrezden hierbij voor jullie leven.

Jullie leggen geen documenten voor ter ondersteuning van jullie identiteit of asielverhaal.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan onvoldoende aannemelijk en weinig geloofwaardig zijn. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk voor dat uw asielrelaas kan ondersteunen.

Volgende cumulatie van eerder vage, weinig waarschijnlijke, incoherente, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen en die van uw vriendin met betrekking tot de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor jullie vlucht uit Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze jullie gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er jullie verklaringen over hoe jullie elkaar ontmoet hebben en dan telefonisch contact hielden met elkaar. Bij wat jullie hier vertellen kunnen een paar opmerkingen gemaakt worden die toch al meteen vanaf het begin enige twijfel doen rijzen bij jullie verhaal. Zo stelt u dat u uw vriendin een paar keer zag toen ze samen met haar moeder 's ochtends vroeg uit de publieke baden kwam en na een tijdje zou u dan uw telefoonnummer op een papiertje geschreven hebben en dat zomaar op straat naar haar gegooid hebben en vervolgens zou zij u gebeld hebben (CGVS uw gehoor, p. 9). Dergelijke verklaring komt eerder onwaarschijnlijk en weinig aannemelijk over in de Afghaanse context, die u later ook zelf omschrijft als zeer traditioneel en waarin het een jongen niet toegestaan is naar het huis te gaan van het meisje waarop hij verliefd is en met wie hij zou willen trouwen (CGVS uw gehoor, p. 14). Het feit dat u dan zomaar een papiertje met uw nummer naar haar zou gegooid hebben op straat, terwijl dat haar moeder erbij was en zonder dat u haar of haar familie kende komt eerder ongeloofwaardig over. Verder verklaren jullie beide dan dat jullie elkaar nooit persoonlijk ontmoet of gesproken hebben voor de dag dat jullie samen besloten het land te ontvluchten, jullie hadden louter telefonisch contact met elkaar (CGVS uw gehoor, p. 10 en gehoor van uw vriendin, p. 7). Dergelijke verklaring komt toch opnieuw eerder vreemd en weinig aannemelijk over. Dat jullie beide, zonder elkaar echt te kennen of ooit met elkaar persoonlijk te hebben gesproken, zomaar zouden beslissen, tegen de wil van haar vader in, het risico te nemen samen weg te lopen en het land te ontvluchten is op zich al zeer onwaarschijnlijk. U zou haar verder telkens gebeld hebben op de mobiele telefoon van haar moeder tijdens dat deze laatste met de was of iets dergelijks bezig was en haar moeder zou daar gedurende een hele tijd helemaal niets van gemerkt hebben (CGVS uw gehoor, p. 10). U belde haar steeds omdat uw vriendin niet wilde dat haar moeder zou zien wie zij belde met haar telefoon (CGVS, p.

11). Dergelijke verklaring komt opnieuw weinig logisch over want de moeder van uw vriendin kon toch evengoed zien welk nummer haar had opgebeld op haar telefoon dan naar welk nummer zij zou hebben gebeld. Verder verklaart u dat u haar op een gegeven moment aan de telefoon zou gevraagd hebben om met u te trouwen (CGVS uw gehoor, p. 12), wat toch opnieuw eerder vreemd en weinig logisch overkomt, aangezien u haar op dat moment nog nooit persoonlijk had ontmoet en gesproken.

In tweede instantie zijn er dan jullie beide verklaringen over de bezoeken die uw moeder zou gebracht hebben aan de familie van uw vriendin om haar hand te vragen voor u en het feit dat haar vader bleef weigeren. U stelt dat uw moeder drie keer naar de familie van haar vriendin ging met een huwelijksaanzoek, maar dat ze telkens werd geweigerd en dat ze zelfs de laatste keer werd beledigd en bedreigd door de vader van uw vriendin (CGVS uw gehoor, p. 14). Maar als u dan wordt gevraagd wat er dan precies gebeurde tijdens deze bezoeken, wat er concreet gezegd werd, wat uw moeder u hier juist over vertelde, dan kan u daar alleen maar op antwoorden dat ze de derde keer gefrustreerd en ontgoocheld was en gezegd zou hebben dat ze niet meer zou gaan naar dat huis, dat u zelf kon gaan of maar een ander meisje diende te vinden (CGVS uw gehoor, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt of u haar niet meer doervroeg naar wat er precies gebeurde en gezegd werd de eerste en de tweede maal dat ze ging, dan kan u hierop alleen maar zeggen dat ze zei dat de vader van uw vriendin gewoon neen zei (CGVS uw gehoor, p. 14). Op de verdere vraag of uw moeder dan vroeg waarom het antwoord van haar vader negatief bleef, kan u alleen maar zeggen dat hij neen zei en dat hij nooit meer uitleg gaf daarover (CGVS uw gehoor, p. 14). Zowel u als uw vriendin hebben niet het minste idee waarom haar vader tegen jullie relatie en een huwelijk was en wat dus de eigenlijke reden was voor zijn weigering. Het enige wat u hierover kan zeggen is dat u het niet weet waarom hij tegen jullie was, dat hij gewoon 'neen' zei en dat u het vroeg aan uw vriendin maar dat zij het ook niet wist (CGVS uw gehoor, p. 13). Als u dan gevraagd wordt of jullie het hem dan niet meer specifiek vroegen, aangezien het toch om jullie toekomst ging, of dat haar moeder niet van meer op de hoogte was, geeft u een eerder ontwijkend antwoord dat het in Afghanistan de gewoonte is de eerste twee keer het aanzoek te weigeren en dan pas de regelingen te treffen de derde keer, maar dat haar vader de derde keer uw moeder beledigde en bedreigde. U heeft dus helemaal geen idee waarom de vader van uw vriendin uw aanzoek weigerde en niet akkoord ging met jullie relatie (CGVS uw gehoor, p. 13). En ook uw vriendin kan hier niets meer concreet over vertellen. Zij weet niet waarom haar vader ertegen was, hij weigerde gewoon het verzoek en hij bedreigde uw moeder (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 10). Wanneer haar dan gevraagd wordt waarom ze er nooit echt met hem of met haar moeder heeft over gesproken over de juiste reden, kan zij alleen maar antwoorden dat haar vader jullie dan zou vermoord hebben (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 10). Uw vriendin zou er zelfs nooit met haar moeder over gesproken hebben en ze ontwijkt opnieuw de vraag waarom dan niet door gewoon te antwoorden dat haar moeder wel akkoord ging maar haar vader niet (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 10). Het enige wat zij op al deze vragen over de precieze reden van het aanhoudende weigeren van haar vader kan antwoorden is dat hij gewoon 'neen' zei en dat hij er geen verklaring voor gaf waarom hij ertegen was (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 10). Dergelijke zeer vage en weinig doorleefde verklaringen van zowel u als uw vriendin over de kern van de directe aanleiding waarom jullie jullie land van herkomst dienden te verlaten, ondermijnen op fundamentele wijze jullie geloofwaardigheid. De weigering van haar vader is de reden waarom jullie Afghanistan verlaten hebben en jullie kunnen hier niets concreet over vertellen, jullie hebben bovendien ook niet echt noemenswaardige inspanning gedaan of doorgevraagd om werkelijk te weten te komen wat de juiste reden was achter dit halsstarrig weigeren van de vader van uw vriendin. Wanneer u hier naar gevraagd wordt, verklaart u nooit een poging te hebben gedaan om hierover met haar vader samen te zitten en te praten en het enige wat u daarop kan zeggen is dat u nooit heeft gepland om met hem te praten daarover want dat u bang was van hem (CGVS uw gehoor, p. 14). U verklaart daarbij bovendien nooit persoonlijk te zijn bedreigd geweest door de vader van uw vriendin (CGVS uw gehoor, p. 15). Het hoeft weinig betoog dat de door u geschilderde gang van zaken bijzonder weinig overtuigend oogt en bijgevolg ongeloofwaardig bevonden wordt.

In derde instantie zijn er dan jullie verklaringen over wat jullie na de bedreigingen ten opzichte van uw moeder deden en hoe jullie het land dan ontvlucht zijn. U vertelt dat jullie hierna gewoon verder gingen met elkaar te telefoneren en te praten aan de telefoon op dezelfde wijze als voordien (CGVS uw gehoor, p. 15). Uw vriendin vertelt dat haar moeder jullie zou hebben aangeraden het land te ontvluchten als jullie wilden samen blijven (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 12). U zou dan naar haar huis zijn gegaan om haar juwelen en die van haar moeder op te halen om deze te kunnen verkopen via een vriend van u die een winkel had om zo jullie reis te kunnen betalen (CGVS uw gehoor, p. 10 en p. 15). Tijdens die eerste keer dat u uw vriendin dan persoonlijk ontmoette voor de deur van haar huis, zou zij u gewoon de juwelen overhandigd hebben en hallo gezegd hebben en dat was alles, u zou dan gewoon vertrokken zijn (CGVS uw gehoor, p. 10). Hier komt het toch eerder vreemd en weinig aannemelijk over dat jullie op dit moment -de eerste keer dat u uw vriendin in persoon zag en even de kans had om met haar te praten- niets meer dan dat zouden gezegd hebben. Het enige antwoord dat u

hierop kan geven is dat uw vriendin bang was dat haar burens jullie zouden zien en dat die haar vader dan zouden inlichten (CGVS uw gehoor, p. 10). Hier kan dan toch meteen de bemerking bij gemaakt worden dat als ze hier werkelijk bang voor was waarom ze u dan in de eerste plaats naar de deur van haar huis heeft laten komen. Dit komt helemaal niet logisch en weinig aannemelijk over binnen de context van jullie voorgaande verklaringen. U zou voordien nooit bij haar aan huis geweest zijn uit angst en nu op het moment dat haar vader uw moeder uitgescholden en bedreigd heeft en duidelijk niet akkoord gaat met jullie relatie, zou u haar dan wel ontmoet hebben aan de voordeur van haar huis, waar inderdaad iedereen jullie gewoon kon zien. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u het deed omdat u wist dat haar vader niet thuis was (CGVS uw gehoor, p. 15). Dergelijke verklaringen komen zeer weinig overtuigend en weinig geloofwaardig over. Jullie zouden vervolgens samen gevlucht zijn op een donderdag ochtend, toen uw vriendin met haar moeder naar de baden kwam (CGVS uw gehoor, p. 16). Haar moeder zou gezegd hebben dat zij haar man ook zou verlaten en ergens heen zou vluchten, maar jullie hebben beide helemaal geen idee waar zij nu is of wat er met haar gebeurd is (CGVS uw gehoor, p. 16 en gehoor van uw vriendin, p. 13). Haar moeder zou uw vriendin gewoon goeiedag gezegd hebben en jullie het beste gewenst hebben (CGVS uw gehoor, p. 16 en gehoor van uw vriendin, p. 13). Jullie zouden niets meer concreet met haar hebben afgesproken, wat haar plan was, waar ze wilde heen gaan of hoe jullie contact zouden kunnen houden met elkaar, ze zou uw vriendin gewoon gezegd hebben dat als ze levend was dat ze jullie dan wel zou vinden (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 13). Opnieuw een weinig logische en weinig overtuigende verklaring binnen de context van jullie vluchtverhaal.

Hierbij kan dan ook opgemerkt worden dat jullie nooit een poging hebben gedaan om hulp, advies of bescherming te vragen bij de autoriteiten of bij de politie (CGVS uw gehoor, p. 15). En daarnaast hebben jullie eveneens nooit een poging ondernomen om een shura of jirga (raad van ouderen) bijeen te roepen of een derde persoon in te schakelen, die jullie zouden hebben kunnen helpen bij het bemiddelen tussen beide families en tot het bekomen van een oplossing (CGVS uw gehoor, p. 15).

In laatste instantie kunnen er dan nog een aantal incoherenties en tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen en die van uw vriendin.

Wanneer jullie beide gevraagd wordt naar een situering in de tijd van het jaar van het moment dat u uw vriendin voor het eerst zag, dat u haar begon te volgen en dat u uw nummer op een papiertje geschreven naar haar gooide, dan stelt u dat het herfst was op dat moment (CGVS uw gehoor, p. 9). Uw vriendin stelt echter eerst dat het toen de laatste maand was en vervolgens corrigeert ze dat het assad (juli/augustus) was en dat het warm was (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 7). Vervolgens wordt jullie gevraagd wat jullie precies tegen elkaar zeiden die eerste keer dat jullie elkaar spraken aan de telefoon. U vertelt dat jullie elkaar gewoon groetten en dat dat alles was, dat jullie elkaar zelfs niet voorstelden en jullie naam zelfs niet zeiden aan elkaar (CGVS uw gehoor, p. 10). Wanneer uw vriendin echter dezelfde vraag gesteld wordt, antwoordt zij dat jullie elkaar wel degelijk voorstelden, dat zij u zei wie zij was en dat u haar zei dat u Samim heette (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 7). Wanneer uw vriendin er dan mee geconfronteerd wordt dat u iets anders vertelde, antwoordt zij opnieuw bevestigend dat u wel degelijk haar naam vroeg op dat moment (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 7). Verder vertelt u dat u, nadat u haar ontmoette voor de deur van haar huis voor de juwelen, binnen de 15 tot 20 dagen een smokkelaar regelde en dat jullie dan vertrokken zijn (CGVS uw gehoor, p. 10). Uw vriendin vertelt echter dat jullie 1-2 weken na jullie ontmoeting bij de voordeur van haar huis zijn vertrokken (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 7). Verder wordt u dan gevraagd of jullie graag wilden trouwen en of jullie daar ooit concreet met elkaar over spraken aan de telefoon. U stelt daarbij van wel en dat uw vriendin bevestigend zou geantwoord hebben op uw voorstel, dat ze zou gezegd hebben dat ze met u wilde trouwen (CGVS uw gehoor, p. 12). Uw vriendin verklaart echter niet meer te weten of jullie aan de telefoon ooit echt concreet over trouwen spraken, want jullie spraken zo veel (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 9). Het feit dat jullie hierover niet hetzelfde vertellen en dat uw vriendin zich blijkbaar zelfs niet meer herinnert of jullie er ooit echt concreet over gesproken hebben komt zeer vreemd en weinig overtuigend over. Hierbij vertelt u dan verder dat uw moeder verschillende keren naar het huis van uw vriendin ging om een huwelijksaanzoek te doen bij haar vader en haar hand te vragen voor u. U stelt duidelijk dat ze die keer ging, met telkens een week tussentijd (CGVS uw gehoor, p. 14). Wanneer hiernaar gevraagd wordt aan uw vriendin, stelt zij eerst dat uw moeder vier tot vijf keer zou gekomen zijn (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 14). Even later spreekt ze dan weer over drie tot vier keer en wanneer ze met deze incoherentie ten opzichte van haar eigen en uw verklaringen geconfronteerd wordt, dan stelt ze opnieuw dat ze misschien vier tot vijf keer kwamen zoiets (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 11). Hier komt het vreemd over dat zij niet specifiek kan zijn over de essentie van jullie vrees en over die momenten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek uit Afghanistan. Ze zou het niet geteld hebben (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 11). En tot slot is er dan het moment van jullie vlucht, wanneer jullie vertrokken van aan de publieke baden met de mensensmokkelaar. U vertelt dat uw vriendin afscheid nam van haar moeder, maar dat u zelf nooit in

persoon met haar moeder sprak (CGVS uw gehoor, p. 15). Uw vriendin daarentegen stelt dat u wel met haar moeder persoonlijk sprak daar op dat moment voor de baden toen jullie besloten weg te vluchten (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 12). U zou haar moeder verteld hebben dat u goed voor haar dochter zou zorgen, dat alles in orde zou komen en dat zij zich geen zorgen hoefde te maken. Haar moeder zou u vervolgens het beste gewenst hebben en gezegd hebben voorzichtig te zijn (CGVS gehoor van uw vriendin, p. 12).

Deze incoherenties en tegenstrijdigheden over zaken en gebeurtenissen, die toch de kern uitmaken van het asielverhaal dat jullie vertellen, stellen ernstige vragen bij jullie geloofwaardigheid. Aan de manier waarop jullie relatie tot stand kwam kan geen geloof worden gehecht. Evenmin kan geloof gehecht worden aan het feit dat jullie tegen de wens van uw schoonvader in een relatie zouden hebben. De vraag dringt zich hierdoor zelfs op of jullie niet gewoon op een gangbare Afghaanse manier en zonder problemen gehuwd zijn.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat de motieven die u naar voor schuift ter staving van uw asielaanvraag in België als weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig worden beschouwd en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Hierbij kan ook opgemerkt worden dat zowel u als uw vriendin helemaal niets van documenten kunnen voorleggen om jullie identiteit en jullie asielrelaas te ondersteunen en dat jullie sinds jullie verblijf hier in België ook geen inspanning hebben geleverd om alsnog enige documenten te verkrijgen, hoewel jullie nog wel contact hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS uw gehoor, p. 3-7 en gehoor van uw vriendin, p. 3).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker geeft aan dat zijn vriendin het land heeft ontvlucht omdat haar vader weigerde in te stemmen met haar voorgenomen huwelijk en dat zij in geval van gedwongen terugkeer het risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangezien ze in haar land beschouwd zal worden als een alleenstaande moeder. Ze is namelijk ongehuwd. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar een arrest van het EHRM (N.v. Zweden) van 20 juli 2010. Verzoeker verwijst wat betreft de subsidiaire bescherming naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waaruit blijkt dat er bescherming dient te worden geboden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt. Verzoeker citeert voorts uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 16 mei 2013. Verzoeker stelt dat door hun loutere aanwezigheid ook gewone burgers het risico lopen het slachtoffer te worden van het geweld. Verzoeker verwijst tevens naar het opsporingsbevel van de Afghaanse politie waaruit blijkt dat hij gezocht wordt met het oog op een proces. Hieruit blijkt dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat er in casu een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker citeert een arrest van de Raad van State. Volgens verzoeker onderbouwt de motivering tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijzend naar het UNHCR rapport van 17 december 2010 niet in alle redelijkheid de weigeringsbeslissing zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen en dit omdat (i) verzoeker onwaarschijnlijke en weinig aannemelijke verklaringen aflegt over hoe verzoeker en zijn vriendin elkaar ontmoet hebben en telefonisch contact onderhielden, (ii) verzoeker en zijn vriendin geen idee hebben waarom de vader van zijn vriendin het huwelijk weigerde, zijnde de kern van de directe aanleiding waarom zij het land hebben verlaten, noch enige inspanning hebben gedaan om dit te weten te komen, (iii) verzoeker en zijn vriendin tegenstrijdige verklaringen afleggen over wat er na de bedreigingen ten opzichte van verzoekers moeder gebeurde en de manier waarop zij het land zijn ontvlucht, (iv) verzoeker en zijn vriendin nooit een poging hebben gedaan om hulp, advies of bescherming te vragen bij de autoriteiten of bij de politie, (v) verzoeker en zijn vriendin verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen, (vi) er actueel voor burgers in de hoofdstad in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

De loutere verwijzing naar de situatie van zijn vriendin die in in geval van gedwongen terugkeer en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het EHRM (*N.v. Zweden*) van 20 juli 2010 inzake Afghaanse vrouwen volstaat niet om de concrete motieven die in verzoekers hoofde werden genomen te ontcrachten of te verklaren. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De identiteit van verzoeker staat in casu niet ter discussie. De door verzoeker bijgebrachte identiteitsdocumenten zijn dan ook niet dienstig. Zij kunnen verzoekers asielrelaas niet bevestigen. Het zijn overigens ook fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State en het reisadvies met betrekking tot Afghanistan van FOD Buitenlandse Zaken van 16 mei 2013 dat door hun loutere aanwezigheid gewone burgers het risico lopen het slachtoffer te worden van het geweld.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als collateral damage. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State dateert van 13 februari 2007 en kan dan ook bezwaarlijk een aanwijzing vormen voor de actuele toestand in Kabul. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft dan weer betrekking op westerlingen die naar Afghanistan reizen en slaat niet op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Per brief van 7 oktober 2013 bezorgt de verwerende partij de Raad een aanvullende nota en voegt hierbij een document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" d.d. 5 september 2013, die de actualisatie betreft van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013. De Raad stelt vast dat volgens deze recente informatie de veiligheidssituatie in Kabul-stad niet is gewijzigd. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde geen opmerkingen.

Verzoeker brengt aldus geen elementen aan waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker naar het opsporingsbevel van de Afghaanse politie verwijst waaruit blijkt dat hij gezocht wordt met het oog op een proces en dit bij onderhavig verzoekschrift voegt wijst de Raad erop dat dit stuk slechts een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.7. De Raad onderstreept tot slot dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF